

Ἐκ τοῦ οὗς. *γέννηση* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιμιός (-ιμιός), δι' ἣν ἰδ. Γ.Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 240 κ.έξ. Ὁ τύπ. *γεννήσιμιον* παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἐκ γεννήσεως προερχόμενος ἢ ὑπάρχων πᾶσι. Ἦρτεν ἕνας γιαντρός νέος ὅπου εἶναι ἄξιος νὰ γιαντρέψῃ βωβόγ-γεν-νησιμιόν Μεγίστ. Τὸ κουσούρι εὐτό εἶναι γ-γεν-νησιμιόν ν-δου Κῶς. Ἐννησιμιό τζ' εἶναι ἔφτο δὲ κουσούρι τσῆ ψευτιᾶς καὶ τ' ἀνεκατωμάτου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ, τι καλὸ κι ὅ, τι κακὸ φυσικὸ ἔχει κἀνεὶς λένε πῶς εἶναι ἔννησιμιό, δὲ βορεῖ νὰ ἰσάσῃ αὐτόθ. Σὰ νὰ ἴτανε ἔννησιμιό τζῆ παιδί τ' ἀγαπᾷ αὐτόθ. Δὲν εἶναι γεννησίμιο, τό ἴπαθε ἴπο ἀρρώστια Εὐβ. (Βρύς.) Μάθε λοιπὸν πῶς δὲν εἶμαι μουλάρι γεννησιμιό καὶ πῶς εἶμαι ἄνθρωπος καὶ κολάζομαι Χίος (Καρδάμ.) Κάποια ὑπερβολικὰ λεπτὴ γεννησιμιὰ τῆς διακριτικότητος καὶ ἢ ὅχι διαχυτικὴ διάθεσις τοῦ Δημήτρη τῇ συγκράτησαν πάντα ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῇ Ἰ.Δραγούμ., ἐνθ' ἄν. Τοῦτο τὸ ψάρι δὲν εἶναι ἔτσι ἀπὸ γεννησιμιοῦ τοῦ Κ.Μπαστ., Ἀλιευτ., 55. Ἦτανε πολὺ ντροπαλὴ ἀπὸ γεννησιμιό τῆς Γ.Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀ-δέρφ., 146. Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι γεννησιμιό του (γνήσιον τέκνον) Λεξ. Πρω. || Φρ. Ἀπὸ γεννησιμιό (ἐκ γεννήσεως) Βιθυν. (Κίος) Σέριφ. Ἀπὸ γινῖν' σ' μιό Λῆμν. Εἶναι γεν-νησιμιόν του Μεγίστ. Τό ἔχει γεννησίμιο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀπὸ γεννησίμιο Εὐβ. (Αὐλών.) Ἀπὸ γεννησιμιοῦ (ἐνν. ἄρρωστος - κουτσός - στραβός) Πελοπ. (Βρέσθ. Κορών. Οἶν.) Σῦρ. Κ.Παρορ., Κόκκιν. τράγ., 158 — Λεξ. Βυζ. Λεγρ. Πρω. Δημητρ. Συνών. φρ.: Ἀπὸ γεννῶντα. || Ποίημ.

Μ' αὐτὴ λέγει πῶς ἀπὸ γεννησιμιοῦ

μέσ' ἔς τὸν ὕπνο τῆς γυρίζει κι ἄθελά τῆς περπατεῖ

Π.Βλαστ., Ἀργώ, 320. Συνών. *γεννητάτος* 2. Συνών. φρ. ἐν λ. *γέννηση* 1. 2) Τὸ οὐδ. καὶ ὡς οὗς, τὸ ἐκ γενετῆς ὑπάρχον ἐλάττωμα Δαρδαν. Εὐβ. (Ὁρ.) Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Κωνσπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Χίος. Εἶχε ἕνα γεννησιμιό του (εἶχε ἐν πάθος, ἐλάττωμα ἐκ γεννήσεως) Κωνσπ.

γεννήσιο τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) γεν-νήσισι Κῶς γεν-νήσιον Κῶς (Πυλ.) *γεννησιό* Πελοπ. (Μάν.) — Γ.Βλα-χογιάν., Μεγάλ. χρόν., 14 Λόγ. κι ἀντίλ. 33 Νομᾶς 379, 9 *γεννησὸ* Πελοπ. (Καρδάμ.) *γεννησὸ* Πελοπ. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γεννῶ*. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοιούτων εἰς -ιο ὄν. ἐκ ρ. ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 66.

Γέννηση 1 ἐνθ' ἄν.: Ἀπὸ γεννήσιου τοῦ τό ἔχ' αὐτὸ τὸ κουσούρι. Εἶναιμ' ἴπο γεν-νήσιον-δου στραβός Κῶς Κα-πάτσος ἀπὸ γεννησιοῦ τοῦ Μάν. Ἦτον φαγᾶς καὶ φοβι-τσιάρης ἀπὸ γεννησιοῦ τοῦ αὐτόθ. Εἶμαι ἀπὸ γεννησοῦ μου κουτσός Καρδάμ. Καὶ τὴν ἀγάπῃ τους αὐτὴ ποὺ δέσαν ἀπὸ γεννησιοῦ τους ὄρκο κἀνανε πῶς ἔς τὸν κόσμον κἀμμιὰ δύναμις δὲν θὰ τὴν καταλοῦσε Γ.Βλαχογιάν., Λόγ. κι ἀντίλ., 33. Συνών. λ. *γέννα* 1.

γεννησοῦρια τά, Πελοπ. (Γαργαλ.) γινῖν' σοῦρια Ἦπ. (Πάπιγκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γέννηση*.

Ἡ γέννησις ἐνθ' ἄν.: Κάποια Βλάχα γένῃσι κι πῆγαν νὰ φουνάξουν τ' παπᾶ νὰ τ' διαβάσ'. Πῆι νιὰ Βλάχα, στά-θ' κι μακρὸνὰ κι φώναξι: Ὡ ρὲ παπᾶ! Πᾶρι κεγὸ π' κρεμᾶς ἔς τοὺς λιμὸν κι κεγὸ π' κ' νᾶς κι βρουμάει κ' ἔλα πάν' ἔχουμι γινῖν' σοῦρια Ἀκαρναν. Εἶχανε καὶ γεννησοῦρια. Γέννησ' ἢ νύφη τους διπλάρια Γαργαλ. || Φρ. Κι ἔς τὰ γινῖν' σοῦρια σ', γαμπρὸ (εὐχὴ εἰς τὸν γαμβρόν, ἵνα ἐορτάσῃ καὶ τὴν γέν-νησιν τέκνου) Πάπιγκ. Συνών. ἐν λ. *γέννα* 1.

γεννησοφάσκια τά, Νουμ. 161, 8.

Ἐκ τῶν οὗς. *γέννηση* καὶ *φασκιά*.

Τὰ πρῶτα σπάργανα καὶ κυρίως αἱ λωρίδες ὑφάσματος διὰ τῶν ὁποίων περιτυλίσσουν τὸ ἀρτιγέννητον, τὸ βρέφος: Ἀπὸ τὰ *γεννησοφάσκια* τοῦ ἦτανε θαλασσινός. Συνών. *γεννο-φάσκια*.

γεννησταρούδι τό, Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ συμφυρμού τῶν οὗς. *γέννηση* καὶ *βυζασταρούδι*.

Γεννησιαρούδι, ὁ ἰδ., ἐνθα καὶ συνών.

γεννητάρης ἐπιθ. ἀμαρτ. Θηλ. *γεννηταρὰ* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γεννητὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ὁ γόνιμος, ὁ εὐφορὸς ἐπὶ τόπου: Ποίημ.

Ἐχει τὴν γῆν *γεννηταρὰ*, τὸ χῶμα τῆς καθάρειο

γεννητάρι τό, Ι.Ζερβός, Μετάφρ. Ἰλ. Β. 389 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γεννητὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Τὸ νεογνὸν ζῶν ἢ ὁ νεοσσὸς τῶν πτηνῶν: Βγάλαμε σή-μερα τὴν κατσάκα μὲ τὰ *γεννητάρια* Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Τοῦ σπουρηγιοῦ τὰ *γεννητάρια*

ἦσαν ἐκεῖ ἔς ἕνα ψηλότατο κλαδί κάτω ἀπ' τὰ φύλλα

Ι.Ζερβός, ἐνθ' ἄν. Συνών. ἐν λ. *γεννηταρούδι* 2.

γεννητάρικος ἐπιθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *γεννητάρης*.

1) Ἐπὶ ζῶν, τὸ πολύτοκον: *Γεννητάρικο* ὄζω. 2) Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ εὐφορὸς, ὁ γόνιμος: *Γεννητάρικος* τόπος.

γεννηταρούδι τό, Πελοπ. (Σπάρτ. Τρίπ.) — Γ.Βλαχο-γιάν., Γῦρ. ἀνέμ. 71. Ν.Ἐστ. 27 (1940), 536. — Λεξ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γεννητάρι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦδι.

1) Τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος ἐνθ' ἄν.: Βλέπουν ἕνα μικρὸ παιδί, *γεννηταρούδι* Σπάρτ. Τρίπ. Αὐτὸ τὸ *γεννηταρούδι* θὰ πάρῃ γυναῖκα τῇ θυγατέρᾳ τοῦ αὐτοκράτορα Γ.Βλαχο-γιάν., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἐν λ. *γεννησιαρούδι*. 2) Τὸ νεογ-νὸν τῶν ζῶν Ν.Ἐστ., ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τόσο ἢ πεντάμορφη γιὰ τ' ἄπλερα καλὴ

τὰ δροσερὰ τῶν ἄγριων λιονταριῶν *γεννηταρούδια*

Συνών. *γεννητάρι*.

γεννηταρούδικος ἐπιθ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. *γεννηταρούδης*, ὁ ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γεννητάρης*, διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

Γεννητάρης: Τὸ χωράφι αὐτὸ εἶναι *γεννηταρούδικο*.

γεννητάτος ἐπιθ. Ζάκ. Ἦπ. (Βαβούρ. Πωγών.) Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Μέγαρ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κοπανάκ. Κορινθ. Λάστ. Παιδεμ. Παππούλ. Σιδηρόκ. Σου-δεν. Τρίκκ.) — Γ.Ἀθάν., Ν.Ἐστ. 1 (1927), 1085 — Λεξ. Δημητρ. γινῖν' τᾶτους Ἦπ. (Κουκούλ. Μελιγγ. Ξηροβούν. Πάπιγκ.) Θεσσ. (Βαθύρρ. Γερακάρ. Σουκαμν.) Μακεδ. (Ζουπάν. Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ξηροβούν. Παρνασσ. Περίστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *γεννητὸς* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άτος.

1) Ὁ γεννηθεὶς ἐν τινι τόπῳ, ὁ γηγενὴς Ἦπ. (Πάπιγκ.) Θεσσ. (Γερακάρ.) Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Κορινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ. Περίστ.) — Λεξ. Δημητρ.: Εἶμι γινῖν' τᾶτους ἰδῶ Γερακάρ. Καστορ.

